

РОЗДІЛ 1

— **Ч**арлі! — Джон пробирався щербем до місця, де залишилася дівчина, давлячись тилом після вибуху. Уламки під його ногами зсувалися. Хлопець перечепився через цементний блок і ледве встиг утримати рівновагу, щоб не впасти. Обдер руки до крові, хаотично намагаючись вчепитися за розтрощену поверхню. Зрештою, він дістався місця, де була дівчина. Відчував, що вона перебуває десь під ним. Джон схопив величезний бетонний блок і що є сили припідняв його. Спримігся зсунути з купи й перекинути. Блок упав із глухим звуком так, що аж земля під ногами затрусилася. Сталева балка над його головою заскреготіла, загрозливо гойднувшись.

— Чарлі! — Джон знову покликав її на ім'я, відкидаючи ще один бетонний блок. — Чарлі, я поруч! — Він засапнувся, пересуваючись руїнами будинку з несамовитою силою, підживленою адреналіном, який уже вичерпувався. Зціпивши зуби, тиснув далі. Долоні зіслизнули, коли спробував знову підняти блок. Озирнувшись, він усвідомив, ніби в тумані, що повсюдно, де торкається, від

долонь залишаються криваві сліди. Витерши руки об джинси, спробував знову. Цього разу уламок цементу все ж зрушив із місця. Хлопець обітер блок об стегно, відволік шмат бетону на три кроки вбік і кинув на купу уламків. Упавши на щербінь, блок розтropicив каміння й скло під собою, спричинивши падіння лавини уламків, і раптом поміж тріскоту він почув її шепіт:

— Джоне...

— Чарлі... — його серце завмерло, коли шепотів їй у відповідь. Аж ось під ногами знову посунувся щербінь. Цього разу він упав, боляче вдарившись спиною так, що аж подих перехопило. Він силувався вдихнути, та легені не слухалися його. Нарешті спромігся на переривчасте дихання. Сів, у голові прояснішало. Перед ним постали наслідки обвалу: він сидів у маленькій таємній кімнаті в будинку, де зростала Чарлі. Просто перед ним здіймалася звичайна гладенька металева стіна. А посеред неї — двері.

То були просто обриси, ані петель, ані ручки. Однак він знав, що то було. І Чарлі знала, коли зупинилася під час утечі з ним. Вона притислася щодокою до цієї стіни, кличучи когось чи щось за цими дверима.

— Джоне... — пошепки знову покликала його на ім'я.

Цей поклик ніби лунав одночасно звідусіль, відбиваючись від стін кімнати. Джон підвівся, приклав руки до дверей, холодних на дотик. Він притулився до них щодокою, як робила нещодавно Чарлі. Поверхня стала холоднішати, немов витягувала тепло з його шкіри. Джон відсахнувся,

потираючи холодне місце на обличчі. Він не зводив погляду з блискучого металу, що почав тьмяніти просто на очах. Кольори ставали все більш блідими, а самі двері — хиткішими. Вони здавалися вже не такими міцними, аж ось і зовсім почали нагадувати покриті памороззю скло, за яким Джон помітив тінь — людську постать. Постать зробила крок назустріч. Двері ставали дедалі прозорішими — аж поки хлопець уже міг практично бачити крізь них. Він наблизився, дивлячись на постать, як у дзеркало. Вона мала гладеньке й блискуче обличчя, з виточеними, як у статуї, очима, які дивилися, але не бачили. Джон зазирнув за двері між ними, затуманюючи подихом майже прозору запону перед ним, аж раптом різко розплющив очі.

Постать спокійно стояла перед ним, ні на чому не зосереджуючи погляду. Затуманена, непорушна — мертва. Хтось зареготав — божевільний безрадніший сміх, що луною відбивався у маленькій закупуреній кімнатці. Джон несамовито роззирився довкола, шукаючи, звідки долинає той звук. Сміх перетворювався на пронизливий вереск, що дедалі голоснішав. Джон затулював вуха долонями, коли пронизливий звук став нестерпним.

— ЧАРЛІ! — знову закричав хлопець.

Джон здригнувся і прокинувся. Серце калатало. Сміх долинав до нього зі сну. Він спантеличено бігав поглядом по кімнаті, потім увімкнув телевізор, екран якого вмить заповнило розмальоване клоунське обличчя у конвульсивному нападі реготу. Джон сів, потираючи щоку в місці, на якому відбився слід від наручного годинника. Зиркнувши на циферблат,

він полегшено зітхнув: перед роботою ще вдосталь часу. Відкинувся назад, сів, аби перевести подих. На телеекрані ведучий місцевих новин підніс мікрофон до обличчя чоловіка, одягненого у костюм циркового клоуна з розмальованим обличчям, червоним носом і перукою у кольорах веселки. Навколо шиї — комір, немов із картин доби Ренесансу, а нижче — жовтий клоунський костюм із червоними помпонами замість гудзиків.

— Отже, скажіть: у вас уже був такий костюм? Чи ви пошили його саме для відкриття? — весело мовив ведучий.

Джон вимкнув телевизор і пішов прийняти душ.

Уже майже день минув, а галас і досі був нестерпним: гуркіт, лязкіт перемежовувалися з криками та переривчастим стукотом відбійних молотків, від якого здригалася земля. Джон заплющив очі, намагаючись позбутися цього звуку: вібрація відбивалась у його грудях, заповнюючи все тіло, — й раптом у вухах поміж усіх цих шумів залунав сміх. Постать зі сну знову прийшла. Втім цього разу він не міг бачити її — просто відчував, що якби зараз повернув голову, міг би побачити її обличчя за дверима...

— Джоне!

Хлопець обернувся. За кілька метрів стояв Луїс, спантеличено дивлячись на нього.

— Я тричі покликав тебе на ім'я, — мовив він. Джон лише знизав плечима, жестом натякаючи на гвалт, що панував довкола.

— Дехто з хлопців іде гуляти, щойно тут усе закінчать. Ти з нами? — запитав Луїс. Джон завагався. — Ну ж бо, ходімо, тобі не завадить. Ти ж лише

працюєш і спиш. — І він доброзичливо засміявся, поплескавши Джона по плечі.

— Авжеж, не завадить, — відповів Джон усміхаючись, а потім опустил очі додолу, й усмішка поволі зникла з його обличчя. — Просто зараз у мене стільки всього коїться, — він намагався говорити переконливо.

— Так, чимало всього. Просто скажи, якщо передумаєш. — І він знову ляснув Джона по плечі, а потім попростував назад до навантажувача. Джон спостерігав, як чоловік віддаляється. Джон уже не вперше їм відмовив. Не вдруте і навіть не втретє. Він розумів, що згодом вони більше й не кликатимуть його. Якоїсь миті їм просто набридне. І, може, то на краще.

— Джоне! — знову покликали його.

Що тепер?

То кликав прораб. Він стояв у одвірку свого окремого офісу в трейлері. За мить Джон уже стояв перед прорабом і дивився на нього через складаний стіл у трейлері, на стінах якого ледве трималися пластикові панелі під дерево.

— Мені вже не один сказав, що ти неухажливий.

— Я просто зосереджений на своїй роботі, та й по всьому, — відповів Джон, силувано всміхаючись: він намагався приховати свій відчай. Олівер усміхнувся, втім якимось непереконливо.

— Зосереджений, — повторив за ним Олівер. Спантеличений, Джон перестав усміхатися. — Послухай, я дав тобі шанс, бо твій кузен сказав, що ти роботящий. Я крізь пальці дивився на те, що з останньої роботи ти просто пішов, так і не повернувшись. Чи ти знаєш, як я ризикую?

Джон проковтнув слину.

— Так, пане, знаю.

— Припини мене «паном» звати. Просто послухай.

— Послухайте, я роблю, що скажуть. Не розумію, в чому проблема.

— Ти загальмований. Ніби у хмарах літаєш на роботі. Ти не здатен працювати у команді.

— Що?

— У нас будмайданчик, де активно ведуться роботи. Якщо ти витаєш у небесах, то нехтуєш безпекою інших робітників: хтось може поранитися або розбитися на смерть. Я, звісно, не кажу, що ви маєте ділитися всіма таємницями й заплітати один одному коси. Просто кажу: будь командним гравцем. Вони мають знати, що ти не підведеш у потрібний момент. — Джон із розумінням кивнув. — Це непогана робота, Джоне. І люди у нас, гадаю, працюють непогані. Зараз працевлаштуватися нелегко, тому я хочу, щоб ти повернувся думками до роботи. Якщо знову побачу, що ти літаєш у хмарах... Просто не став мене у таке становище. Гаразд?

— Так, розумію, — глухо мовив Джон. Він не ворухився, так і стояв на миршавому коричневому килимку, який дістався прорабу разом із пересувним офісом. Хлопець ніби чекав, щоб йому сказали «вільно».

— Гаразд, забирайся.

Джон вийшов. Останні кілька хвилин робочого часу він роздягався. Допоміг Сергієві зняти дещо зі знаряддя, а потім попростував до машини, промиривши «до побачення».

— Агов! — гукнув услід йому Сергій, і Джон зупинився. — Востаннє кличемо!